

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 371/2017
02.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић-Андрић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., улица ... број ..., против туженог ББ из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Владимир Копања, адвокат из ..., улица ... број ..., ради измене одлуке о вршењу родитељског права, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 638/16 од 16.11.2016. године, у седници већа одржаној 02.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 638/16 од 16.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1934/15 од 05.09.2016. године, ставом првом изреке, усвојен је тужбени захтев тако што је заједничко дете странака, малолетни ВВ који је рођен ... године поверен на самостално вршење родитељског права тужилци АА као мајци и одређено да ће адреса пребивалишта малолетног ВВ бити адреса пребивалишта тужилце, те уређен начин одржавања личних односа између малолетног ВВ и туженог ББ тако што ће отац преузимати дете сваког другог викенда, петком у 15 часова и враћати га недељом у 20 часова на адресу на којој дете живи са мајком; малолетни ВВ код оца проводи парним годинама прву половину зимског распуста а непарним годинама другу половину распуста, с тим да ће на тај начин бити обухваћени и Нова година и Божић; током летњег распуста дете код оца проводи првих 15 дана јула и првих 15 дана августа месеца; државне празнике - Сретење и Дан примирја у Првом светском рату малолетни ВВ ће парним годинама проводи код оца а непарним код мајке, док ће Први мај непарним годинама проводи код оца а парним код мајке; малолетни ВВ ће Ускрс проводи непарним годинама код оца а парним код мајке и код оца боравити и ван наведених термина по међусобном договору странака, а на горе описани начин измењена пресуда Основног суда у Новом Саду П2 1447/14 од 12.09.2014. године. Ставом другим изреке, у целости је одбијен противтужбени захтев којим је тражена измена пресуде Основног суда у Новом Саду П2 1447/14 од 12.09.2014. године тако што ће малолетни ВВ бити поверен на

самостално вршење родитељског права оцу ББ а пребивалиште детета бити на адреси оца у ... улица ... број ..., АА бити обавезана да на име свог доприноса за издржавање малолетног ВВ на текући рачун оца детета ББ сваког месеца плаћа износ од 7.000,00 динара почев од дана доношења пресуде, и то све доспеле рате одједном, а убудуће до 10-ог у месецу за текући месец док за то постоје законски услови, и уређен начин виђања АА са малолетним ВВ тако што ће се њихови контакти остваривати сваког другог викенда од петка од 15 часова када ће преузимати дете до недеље у 20 часова када ће дете враћати оцу ББ на адресу на којој живи; у току зимског распуста прву половину парним годинама а другу половину непарним годинама, у току летњег распуста првих 15 дана у јулу и августу, за државне празнике Сретење, Први мај и Дан примирја наизменично, парним годинама Сретење и Дан примирја а непарним годинама Први мај, за Ускрс непарним годинама а ван наведеног периода по међусобном договору родитеља детета. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 638/16 од 16.11.2016. године, одбијена је жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду П2 1934/15 од 05.09.2016. године.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност другостепене пресуде, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неоснован је навод ревизије да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 2. Закона о парничном поступку. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао оцену жалбених навода који су од значаја за одлуку о захтевима странака и правилност примене материјалног права. С`тога не постоји ни повреда права туженог на образложену судску одлуку, као елеменат права на правично суђење, будући да то право не подразумева обавезу суда да пружи одговоре на сва постављена питања и изнете аргументе.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1447/14 од 12.09.2014. године која је донета у спору за развод брака одлучено је да ће странке заједнички вршити родитељско право над малолетним ВВ, рођеним ... године, и одређено да ће пребивалиште детета бити код мајке - тужиље. Истом пресудом тужени је обавезан да плаћа издржавање и

уређен начин одржавања личних односа детета и оца. Тужила се током фебруара 2015. године преселила из ... у ... где је њен ванбрачни партнер добио посао и уписала дете у предшколску установу у том граду. О пресељењу детета и упису у другу предшколску установу тужила није тражила сагласност туженог, који је зато захтевао да се дете испише из предшколске установе. Настали проблем око пребацивања здравственог картона детета разрешен је посредовањем органа старатељства у ... Обе странке поседују општу родитељску подобност, али је у досадашњем одрастању детета тужила имала доминантнију улогу. Тужила детету пружа адекватну, доследну и поуздану физичку и психолошку негу, и примењује адекватне васпитне методе. Малолетни ВВ живи са мајком и њеним ванбрачним партнером у двособној кући површине 48м², у којој има своју собу. Између детета и тужиле постоји узајамна афективна везаност, а дете показује везаност и за садашњег тужилиног ванбрачног партнера. Психофизички развој детета одвија се у складу са календарским узрастом, оно је адаптирано на предшколску установу коју похађа и прихваћено у својој вршњачкој групи. Тужила и њен ванбрачни партнер су запослени и остварују зараду од 40.000,00 динара, односно 120.000,00 динара месечно. Тужени живи са мајком у стану површине 81м² на којем је сувласник са уделом од $\frac{3}{4}$ идеална дела. Засновао је ванбрачну везу и малолетни ВВ је упознао његову ванбрачну партнерку. Запослен је и остварује зараду од 50.000,00 динара месечно, а уплаћује полису осигурања живота чији је корисник за случај смрти малолетни ВВ.

На утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право при одлучивању о тужбеном и противтужбеном захтеву.

У конкретном случају, испуњени су услови за измену одлуке о заједничком вршењу родитељског права која је донета у смислу члана 75. став 2. Породичног закона, јер се такав начин вршења родитељског права током времена показао као неодржив - странке се нису могле договорити око пресељења детета, уписа у предшколску установу и пребацивања његовог здравственог картона у другу здравствену установу. У ситуацији када обе странке поседују општу родитељску подобност, одлука о тужили као родитељу који ће самостално вршити родитељско право донета је на основу члана 77. став 3. Породичног закона, након мишљења органа старатељства прибављених у смислу члана 270. истог закона, и уз вођење рачуна о најбољем интересу детета. Најбољи интерес детета је правни стандард предвиђен чланом 3. Конвенције Уједињених Нација о правима детета и преузет у одредбама чланова 6. и 266. став 1. Породичног закона, и цени се према околностима сваког конкретног случаја. Околности овог случаја - да дете од престанка заједнице живота његових родитеља живи са тужиљом; да између њих постоји узајамна афективна везаност; да тужила пружа детету адекватну, доследну и поуздану физичку и психолошку негу и примењује одговарајуће васпитне методе; да је дете адаптирано на предшколску установу коју похађа и прихваћено у својој вршњачкој групи, указују на правилан закључак

нижестепених судова да је у најбољем интересу детета да родитељско право самостално врши тужиља.

И одлука о одржавању личних односа детета и туженог донета је правилном применом материјалног права - одредбом члана 61. став 1. Породичног закона којом је прописано да дете има право да одржава личне односе са родитељем са којим не живи, односно чланом 78. став 3. истог закона који предвиђа право и дужност родитеља који не врши родитељско право да са дететом одржава личне односе. Начин одржавања личних односа у овом случају је уређен у складу са предлогом органа старатељства и по садржини је идентичан начину одржавања личних односа детета и тужиље, предложеном у противтужби којом је тужени тражио да буде одређен за родитеља који ће самостално вршити родитељско право. Такав начин одржавања личних односа детета и туженог примерен је садашњим приликама, нарочито чињеници да тужени и дете живе у различитим градовима, а учесталост њихових личних контаката обезбеђује услове за правилан и потпун развој детета.

Из наведених разлога, по налажењу Врховног касационог суда, нису основани ни наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

О трошковима поступка одлучено је правилном применом чланова 150. и 153. ЗПП у вези са чланом 207. Породичног закона.

Сходно изложеном, на основу члана 414. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић